

har Lod og Deel i Grunden, med mindre han derfor vil stande til Nette som for Ujhemmel, og den samme Anskuelse gaaer igjennem den senere Jagtlovgivning; i den gjældende Hovedanordning om Jagtretten af 20de Maj 1840 hedder det saaledes strax i Begyndelsen af Anordningen, at Jagtretten tilkommer Grundeieren. Dette Princip har Forordningen af 1840 i den Grad søgt at haandhæve, at den vel i nogle Tilfælde har tilladt, at den, der afhænder en Grund, kan forbeholde sig Jagtretten paa samme, men det er kun tilstedet undtagelsesviis og med særegne Indskrænkninger. Det foreliggende Lovforslag gaaer imidlertid ud paa at hæve disse Undtagelser, saa at det ubetinget skulde forbydes at tage saadant Forbehold; ja Lovforslaget er endog gaaet et Skridt videre i Udviklingen af det omhandlede Princip, idet den Paragraph, der netop er tillet i Epitafen, og ligesom udtaler den ledende Grundtanke, indeholder, at, hvor Jagtretten paa Privates Egnemærke ikke er forenet med Eiendomsretten over Grunden, skal den kunne indløses af Grundeieren. Dette er altsaa Principet, hvorpaa Lovforslaget som Afsløsningslov hviler; men, dersom man gaaer ind paa noget af de under Nr. 2 stillede Ændringsforslag, saa forrykker man det anførte Hovedprincip, det Grundlag, hvorpaa Lovforslaget er bygget, idet en Ret, som derefter alene skulde tilkomme Eiere, da tilstaaes Besiddere, der ingen Eiendomsret have. Jeg siger, der ikke have nogen Eiendomsret, og jeg regner dertil paa alle de Herreres Bisald; thi vel have vi jo i sin Tid hørt om en vis Theorie, hvorefter Fæsterne skulde være Medeiere, men det vil ogsaa erindres, at det ved en tidligere Leilighed her i Thinget blev udtalt, uden fra nogen Side at finde Modsigelse, at en saadan Theorie var, som man udtrykte sig, desavoueret, det vil sige: opgivet (Nei! Nei!), eller, med andre Ord, erkjendt som urigtig og grundløs. Dersom den virkelige ikke skulde være opgiven, troer jeg, at man gjør ilde i at ville fastholde en Theorie, som aldeles ikke er holdbar. I ethvert Fald tør jeg, som min bestemte Overbeviisning, udtale, at man, efter det Anførte, naar man vedtog Noget af de omhandlede Ændringsforslag, vilde forrykke Lovens Prin-

cip. (En Stemme: Det hører ikke herhen). Jo, det hører herhen. Man vilde derved forrykke Principet, netop fordi Livsfæsterne ikke ere Grundeiere. Tøvrigt har man ogsaa senere her i Salen søgt at give Sagen en anden Bending, ved at bruge den Phrase, at Livsfæste svæver imellem Leie og Eie, men det forhold sig heller ikke saaledes. Livsfæste svæver ikke imellem Leie og Eie; thi det er Leie, og intet Andet end Leie. Det er nemlig et Forhold, i hvis Følge der tilkommer Besidderen en temporair Brugsret, begrændset ved hans livsvarige Bestidelse, dog saaledes, at Brugsretten, som bekendt, tillige gaaer over til hans efterlevende Hustru, saalænge hun henhæder som Enke. Men nu synes jo dog de Herrer Forslagsstillere at have erkjendt, at det ikke gaaer an at indrømme Brugerne overhovedet Ret til Afsløsning af Jagtretten paa de Jorder, de have i Brug; idetmindste have de ikke dristet sig til at stille noget saadant Forslag. Altsaa: Eier er Livsfæsteren ikke, Brugerne skulle i Almindelighed ingen Afsløsningsret have, men Livsfæsteren er kun Bruger; hvorfor skal han da have en saadan Ret? Man har, ved at ville begrunde det, talt om den Interesse, Jordbrugeren har i at holde Fred paa sine Marker; men dette er en Betragtning, der gjælder Jordbrugere overhovedet, og slet ikke Livsfæsterne som saadanne. Det maa heller ikke glemmes, at, hvis Loven kommer ud saaledes, som der efter Indholdet af Udvalgets Betænkning og efter de idag fra den høitagtede Indenrigsministers Side faldne Uttringer er nogen Udfigt til, vil den 15de Paragraph med de af Udvalget foreslaaede Forandringer og Tillæg afgive en meget væsentlig Garantie for Jordbrugere med Hensyn til Markfreden paa deres Jorder, Noget, som i det Mindste for en stor Deel vil kunne fjerne de Betænkkeligheder, som jeg antager meer eller mindre at ligge til Grund for de stillede Ændringsforslag. Ved at slaae ind paa den i disse Ændringsforslag betegnede Veie, støder man ogsaa paa praktiske Vanstueligheder, som Forslagsstillerne heller ikke have kunnet undgaae. Det er ikke foreslaaet, og vilde ei heller paa nogen Maade kunne forsvares, at hver enkelt Livsfæster skulde for sit Bedkommende særskilt kunne indløse Jagt-